

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Tillægsbevilling for Finantsaaret fra 1ste April 1889 til 31ste Marts 1890.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2685, ff.)

Lovforslagetfattes under Forhandling.

Tauber: Idet dette Lovforslag foreligger til 1ste Behandling, skal jeg efter Sædvane ikke gaa nærmere ind paa Lovforslagets Enkeltheder, men jeg kunde ikke undlade at gjøre et Par enkelte Bemærkninger angaaende dette Lovforslag. Lige indtil i Fjor vare vi saa heldige at kunne forhandle og tilendebringe en Tillægsbevillingslov med den ærede Regjering, og det havde sin Narfag i, at Regjeringen havde holdt saadanne provisoriske Udgifter udenfor Tillægsbevillingen, om hvilke den kunde vide, at de ikke kunde faae Thingets Billigelse, og hvad angik de Udgifter til provisoriske Foranstaltninger, som Thinget ikke havde havt Noget imod i og for sig, hvad Realiteten angaar, men kun ikke kunnet billige, fordi de vare en Fortsættelse af provisoriske Foranstaltninger, Foranstaltninger, som vare foretagne uden en ordentlig Finantslov, hvad dem angik, da var man fra begge Sider enig om at lade dem udgaa af Loven og henvise disse Sager til Statsrevisionen. I Fjor foregik der en væsentlig Forandring i saa Henseende, idet Regjeringen havde indsat i Lovforslaget en Bevilling til de befjendte 8 Mill. Kroner til Kjøbenhavns Landbefæstning. Og Regjeringens Fastholden af dette Forslag maatte naturligvis føre til, at der ikke kunde komme nogen Tillægsbevilling ud, idet denne Lov som Følge deraf maatte faae den samme Gænge som Finantsloven, thi var den kommen til endelig Behandling i det andet Thing, vilde den have faaet en forandret Affattelse der, medens dette Thing selvfølgelig ikke vilde have opgivet sin Stilling til dette. Jeg kan ikke Andet end beklage, at Regjeringen har gjort denne Forandring ved Tillægsbevillingsloven, har oplyst at behandle den i alt Fald til en vis Grad som et neutralt Omraade, det sidste neutrale Omraade, der endnu er tilbage paa hele Finantslovgivningens Gebet, et Omraade, hvor der kunde tilveiebringes en ordentlig Lov, medens der ikke er noget andet Punkt i vor Finantslovgivning, hvor det efter Regjeringens Holdning er muligt at

tilveiebringe en saadan. I Nar har Regjeringen fortsat paa den i Fjor betraadte Vej, og Regjeringen har ikke blot indsat forskjellige mindre Poster, som jeg ikke skal dvæle ved, men den har under § 26 D. Nr. 15 opført en Post til Fuldstændiggjørelse af de i 1886—88 paabegyndte Landbefæstningsanlæg ved Kjøbenhavn samt Anstæffelse af nogle Munderings- og Udrustningsgjenstande m. m. til et Beløb af 4,232,485 Kr. Indsættelsen af denne Post vil — det kan man forudsæ — gjøre det ligesaa umuligt at faae en Tillægsbevillingslov ud i Nar som i Fjor, medmindre Regjeringen lader denne Post gaa ud, hvilket jeg ikke antager Regjeringen vil, da den viste sig uvillig dertil i Fjor og nu tilmed i Nar har gjenoptaget en til det paa Forslaget i Fjor Indsatte hvarende Del. Hvad denne Post iøvrigt angaar, kan jeg ikke undlade at fremhæve den Giendommelighed, at medens der forøvrigt findes Motiver og Fortlaringer til samtlige andre Forslag, store og smaa, paa Tillægsbevillingsforslaget, saa findes der ikke et Ord om denne Post i Motiverne, den findes i Lovforslaget og er altsaa hensat som et Stridsøble, om hvilket Regjeringen og navnlig den Minister, der har fremlagt Forslaget, synes at være fuldstændig paa det Reene med, at Diskussion derom er ufornøden. Jeg skal derfor her følge den ærede Ministers Exempel og ikke gaa ind paa nogen som helst Diskussion om Realiteten af dette Forslag. Thingets Standpunkt i saa Henseende er saa fuldstændig vel bekjendt, at jeg skal henholde mig dertil. Jeg anser det som sagt for beklageligt, at Regjeringen ikke har holdt sig indenfor de Grændser for Tillægsbevillingslove, som den har fulgt fra 1885 til 1888, men nu har inddraget dette i sit System af provisoriske Finantslove.

Hvad Lovforslaget selv angaar, skal jeg ikke opholde mig ved det, jeg skal kun fremhæve, at medens de Bevillinger, der begjæres af civile Ministerier, i det Væsentlige ere Gjenbevillinger, saa er det Modsatte Tilfældet med de Bevillinger, som kræves til de militære Ministerier; de ere udelukkende eller i det Væsentlige Nybevillinger, og de udgjøre Noget over Halvdelen — nemlig 5 à 6 Millioner — af Tillægsbevillingslovens $9\frac{1}{2}$ Mill. Kroner, og det er altsaa disse Posters Bevillinger, som Lovforslaget i det Væsentlige gaar ud paa, hvorimod Bevillingerne til de civile Ministerier for den allerførste Del — naturligvis med forskellige Undtagelser for mindre Posters Vedkommende — dreie sig om Gjenbevillinger og altsaa ere væsentlig af formel Natur. Lovforslaget angaar som sagt i det Hele en Bevilling af